

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Σουρούπιανε. Έξω από το ταπεινό χωριό του, πάνω στην κορυφή ενός λόφου, με το ραβδάκι ανάμεσα στα πόδια του κι ένα πανεράκι κοντά του, ένα μικρό αγόρι καθόταν ολομόναχο πάνω σε μια γκρίζα πέτρα. Γύρω του έβοσκαν τ' αρνιά του. Ο μικρός βοσκός είχε γερμένο πίσω το κεφάλι του και τα μάτια προσηλωμένα στον ουρανό.

- Ίσως μπορεί να ξαναγίνει, έλεγε και ξανάλεγε με πίστη. Ίσως ν' αξιωθώ κι εγώ ν' ακούσω τους αγγέλους να τραγουδούν.

Πόσες φορές το μικρό αγόρι δεν είχε ακούσει για το θαύμα που είχε γίνει πριν από τόσα χρόνια. Ο πατέρας του, του μιλούσε συχνά για τη νύχτα εκείνη που κατέβηκαν οι άγγελοι τραγουδώντας επάνω από την ήσυχη Βηθλεέμ. Ο πατέρας του είχε πάει τότε μαζί με τους άλλους βοσκούς σ' ένα σταύλο, και μέσα από μια στενή πορτούλα είχε δει μια γυναίκα μ' ένα νεογέννητο μωρό, που έλαμπε στην αγκαλιά της και το προσκύνησε.

Άρχισε να πέφτει κρύο πάνω από την κορυφή του λόφου. Ο μικρός τύλιξε σφιχτά την κάπα πάνω στο κορμάκι του. Πόσο θα ήθελε να μην ήταν βοσκός! Οι βοσκοί ζουν πολύ μοναχική ζωή. Μα τι παραπάνω ήθελε να γίνει ένα σακάτικο πλασματάκι με καμπούρα, σαν κι αυτόν. Καμιά βαριά δουλειά δεν ήταν αέρος να βγάλει πέρα, ούτε είχε και κανένα άλλο χάρισμα.

Εβγαλε από το πανεράκι του τα φλασκι με το γάλα, το ψωμί και το τυρί και άρχισε να τρώει.

-Τι ωραίο που είναι να πεινά κανείς, είπε δυνατά μιλώντας στον εαυτό του. Να πεινά και να έχει να φάει.

Κάπου πίσω του ακούστηκε τότε μια φωνή. Δεν ήταν δυνατή, αλλά αντήχησε ως κάτω στην πλαγιά.

- Αλήθεια, είπε η φωνή. Είναι καλό να έχει κανείς να φάει, όταν πεινά.

Ξαφνιασμένος, γιατί νόμιζε πως ήταν ολομόναχος με τις σκέψεις του και τα πρόβατά του, γύρισε ο μικρός το κεφάλι του και κοίταξε πίσω από την καμπουριασμένη ράχη του. Είδε έναν άνθρωπο, που η κορμοστασιά του διαγραφόταν ψηλή μέσα στο σκετεινό ουρανό. Άλλη φορά θα ένιωθε φόβο, γιατί συχνά τριγύριζαν ληστές τις νύχτες σ' εκείνες τις ερημιές, μα ο άνθρωπος αυτός, μ' όλο που ήταν ψηλός και μεγαλόσωμος, δεν του προξενούσε φόβο.

- Είσαι ξένος, κύριε ; ρώτησε ο μικρός βοσκός.

- Όχι, όχι! Δεν είμαι ξένος. Κάθε άλλο παρά ξένος. Και μάλιστα το ταξίδι μου άρχισε από αυτό εδώ το μέρος πολλά χρόνια προτού ν' αντικρίσεις εσύ, μικρέ μου, τ' φως.

Ο μικρός βοσκός τον κοίταξε με συμπάθεια.

- Ετοιμαζόμουν να φάω, του είπε δείχνοντάς του την πετσέτα, όπου είχε απλώσει τα φαγητά του. Είμαι βοσκός, κύριε. Φυλάω τα πρόβατα του πατέρα μου, θέλεις να καθίσεις, να μοιραστούμε το φαγητό μου;

Ο ξένος ολόρθος από πάνω του έφεγγε μ' ένα απόκοσμο φως.

- Τι περίεργο να είσαι κι εσύ βοσκός, είπε ο ξένος. Κι εγώ βόσκω τα κοπάδια του πατέρα μου. Είμαι κι εγώ μοναχός τα βράδια. Είσαι σίγουρος, πρόσθεσε ενώ καθόταν, πως το φαγητό σου θα είναι αρκετό για δύο; Δεν θέλω να σου στερήσω τίποτε!

- Ω, μα βέβαια! Έχω ένα φλασκι γάλα κι ένα σχεδόν ολόκληρο καρβέλι ψωμί και τυρί και σούκα και χουρμάδες.

Για την πίτα, που είχε μέσα στο ταγάρι του δεν είπε τίποτε, γιατί ήθελε να την φάει μόνος του. Ο ξένος έσκυψε να δέσει ένα λουρί από το σανδάλι του και ο μικρός βοσκός είδε πως τα πόδια του ξένου ήταν γεμάτα σκόνη.

- Θα πόνεσαν τα πόδια σου, ώσπου ν' ανέβεις εδώ πάνω, είπε, καθώς μοίραζε το ψωμί. Αυτό το βουναλάκι είναι δύσκολο να το ανεβεί κανείς ως την κορυφή.

- Έχω ανεβεί σε λόφους πιο απότομους από αυτόν, είπε ο ξένος με αργή φωνή. Από πότε είσαι ανάπηρος;

- Από τότε που γεννήθηκα έχω αυτή την καμπούρα στην πλάτη μου, απάντησε το παιδί. Αυτή με κάνει πολύ δυστυχισμένο, μα ό, τι μας έδωσε ο Θεός πρέπει να το υπομένουμε. Ωστόσο είναι σκληρό να περάσει κανείς τη ζωή του με μια καμπούρα στη ράχη του, σαν τις καμήλες που έφεραν μαζί τους οι Μάγοι όταν ήρθαν από την Ανατολή.

- Πώς; ρώτησε με απορία ο άγνωστος. Ξέρεις εσύ για τους Μάγους; Αυτό είναι πολύ περίεργο!

- Σε όλη τη Βηθλεέμ τους ξέρουν και όλοι θυμούνται το μωρό που γεννήθηκε στο σταύλο και το έβαλαν στη φάτνη, γιατί δεν υπήρχε αλλού τόπος. Κι εγώ ξέρω πάρα πολλά, γιατί ο πατέρας μου ήταν ένας από τους βοσκούς που είδαν το αστέρι και άκουσαν την ψαλμωδία των αγγέλων. Ήταν σαν και σήμερα, την ίδια μέρα.

- Μου φέρνεις πολλές αναμνήσεις, μ' αυτά που μου λες, παιδί μου, είπε ο ξένος με φωτεινό χαμόγελο. Σαν σήμερα γεννήθηκα κι εγώ.

- Εμένα μου κάνει γλυκά και ένα δώρο η μητέρα μου, όταν έχω τα γενέθλιά μου, είπε ο μικρός βοσκός.

Ο ξένος δεν απάντησε. Σηκώθηκε να φύγει και καθώς χαιρετούσε τον μικρό βοσκό, ακούμπησε το χέρι του πάνω στην πλάτη του.

- Τώρα πρέπει να φύγω. Αντίο, παιδί μου, είπε.

Η φωνή του ήταν τόσο θλιμμένη, καθώς τα έλεγε αυτά, ώστε ο μικρός βοσκός σήκωσε το κεφάλι του και τον κοίταξε ανήσυχος. Ξαφνικά ένωσε μια μεγάλη ντροπή να τον πλημμυρίζει.

- Ω, έκανε ορμητικά. Από το φαγητό που σου έδωσα, δεν έφαγες σχεδόν τίποτα κι ούτε ένα γλυκό δεν είχες για τη γιορτή σου. Και σ' αυτό φταίω εγώ. Γιατί μέσα στο καλάθι μου έχω μια πίτα, που σκόπευα να τη φάω μόνος μου. Σε παρακαλώ να την πάρεις από μένα για δώρο. Είναι από αυγά, μέλι και βούτυρο.

- Είσαι καλό παιδί, είπε ο ξένος, χαϊδεύοντας τη ράχη του μικρού καμπούρη. Μου έδωσες το ψωμί σου, με ξεδίψασες με το γάλα σου, τώρα μου προσφέρεις και το γλυκό σου. Καθώς θα πηγαίνω στο δρόμο μου θα σε σκέπτομαι και θα παρακαλώ τον πατέρα μου να σου δίνει χίλια καλά.

Όταν ο μικρός βοσκός σήκωσε το κεφάλι, ο ξένος είχε φύγει και ο λόφος ήταν πάλι έρημος. Αναστέναξε βαθιά και σηκώθηκε ολόρθος. Μα ένιωσε το κορμί του παράξενα ελαφρό. Μια περίεργη γαλήνη γέμιζε την ψυχή του. Και μόνο όταν τύλιξε την κάπτα του πιο σφιχτά στο σώμα του, είδε πόσα ίσια ήταν τώρα και πως μπορούσε πια να παίζει κι εκείνο σαν όλα τ' άλλα παιδιά της ηλικίας του.

Κοίταξε προς τον ουρανό και του φάνηκε πως είδε μια στρατιά αγγέλων να τραγουδά μέσα στην άγια νύχτα.